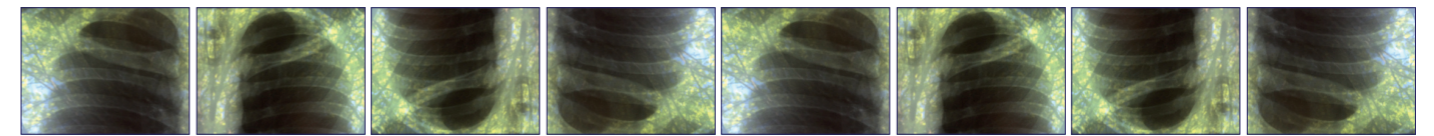


Versjon II

Av Vikram Kolmannskog



Vi er på en slags samling, noe om kjærlighet, kanskje bryllup.

Vi er på vei derfra. Han sier han og hans elskede. Elskede, det er ikke meg, tenker jeg.

Jeg tror det er da jeg begynner å gråte.

Han sier noe om å bli og forstår du hva jeg sier? Kanskje han likevel vil bli her med meg.

Kanskje elskede er meg. Også dette var ganske typisk oss: Forstår du hva jeg sier?

Jeg tror det er da jeg begynner å gråte.

Jeg våkner. Jeg vil flykte fra dette. Men så puster jeg. Det er mørkt, men det lysner.

Jeg ser ut gjennom vinduet, de store trærne der ute, det enorme havet. Mar, tenker jeg, madre.

Enorme, tenker jeg, en mor. I mørket er også et minne om moren min, den kjærligheten. Alt dette, i og rundt meg.

Jeg tror det er da jeg begynner å gråte.

(Tijarafe, Spania, mai 2015, ett år etter et samlivsbrudd)